

afgive sin Betænkning. Umiddelbart efter denne Meddelelse indkaldtes Udvalget til et Møde, i hvilket Underudvalget afgav Beretning om Udfaldet af det overdragne Hverv, samtidigt med at de førnævnte 3 nyudarbejdede Lovforslag omdeltes til Medlemmerne, for at disse, efter at have gjort sig nærmere bekendte med dem, i et nyt Møde kunde tage Stilling til dem. Resultatet at denne Overvejelse blev, at intet af de paagældende Forslag fandt nævneværdig Tilslutning og hvorvel de gennem Underudvalget førte Overenskomstforhandlinger saaledes maatte betragtes som strandede, troede Flertallet dog endnu at burde gøre et alvorligt Forsøg paa at opnaa Enighed om at gennemføre en Tanke, som under Forhandlingerne (baade i Fjor og i Aar) gentagende havde været fremme, og som havde fundet en ikke ringe om end delvis betinget Tilslutning. Tanken, der fremsattes i Form af et Lovforslag og findes optaget i Bilag III., gik ikke ud paa en gennemgribende og endelig Løsning af det saa omtvistede Ægteskabsspørgsmaal, men tilsigtede kun at skabe en Art Nødlov, der kunde tilfredsstille den foreliggende praktiske Trang, og som derfor forudsattes, muligvis at kunne accepteres som en forholdsvis taalelig „modus vivendi“. Denne Forudsætning bristede imidlertid, og som Følge heraf genindtog saavel Flertallet som Mindretallet atter deres oprindelige allerede aargamle Standpunkter, hvorefter Udsigten til en Løsning af de foreliggende Spørgsmaal desværre synes ret fjerntliggende.

Et Medlem af Flertallet (Breinholt) har dog ikke ganske kunnet opgive Haabet om, at et af ham stillet Mæglingforslag under de fortsatte Forhandlinger i Rigsdagen kunde hidføre en Løsning, saa meget mindre som det vistnok vil erkendes, at Grundlaget for dette Forslag, der findes i Bilag I., er en alvorlig og gennemgaaende Bestræbelse for at give alle Parter alt, hvad de med Rette og under tilbørlig Hensyntagen til Modparten kunne gøre Fordring paa; det søger nemlig 1) at give Staten *sit*, ved at indføre almindelig (tvungent) borgerligt

Ægteskab, 2) at give Kirken *sit*, ved at berettige denne til retsgyldigt at stifte saadant borgerligt Ægteskab i nøje og samtidig Forbindelse med sædvanlig kirkelig Vielse, 3) at give Brudeparret *sit*, ved at give det frit Valg mellem det rent borgerlige Ægteskab ved Øvrigheden og det forenede borgerlig-kirkelige ved Præsten, og endelig 4) at give dette fri Valg *sit*, ved stærkt at begrænse Præstens Ret til ensidigt og vilkaarligt at nægte et Brudepar kirkelig Vielse.

Et *Mindretal* (S. Jensen, Sørensen-Egaa og Vestergaard-Gjøtrup) kan lige saa lidt nu som tidligere tiltræde Flertallets Ændringsforslag til Lovforslaget om Ægteskabs Indgaaelse og skal derfor paa Sagens nuværende Trin indskrænke sig til at henvise til sin i forrige Rigsdagssamling afgivne Betænkning om Forslaget.

Et andet *Mindretal* (J. Pedersen) finder det i høj Grad trist, at Resultatet af det Dusin Møder, Udvalget har holdt, kun er blevet Indstilling af uforandrede gamle Flertals- og Mindretalforslag, om hvilke det paa Forhaand vides, at intet af dem for Tiden vil kunne gennemføres. Mindretallet maa saa meget mere beklage dette negative Resultat, som Følgen deraf vil blive, at man fremdeles beholder de bestaaende, ret meningsløse Tilstande, hvorunder f. Eks. Forlovede, som have faaet Justitsministerens Tilladelse til at gifte sig, maa risikere ikke at kunne opnaa anerkendt Ægteskab, med mindre de udmelde sig af Folkekirken.

I Erkendelse af, at disse Tilstande i høj Grad maatte opfordre til at enes om en Afgørelse, har Mindretallet — der lige saa lidt som i Fjor er imod Grundtanken i Regeringsforslaget — søgt at hidføre Overenskomst om dette i en simplere og saaledes ændret Form, at det „tvungent borgerlige“ Ægteskab i Forbindelse med kirkelig Indvielse saa lidt som muligt fjernede sig fra den hidtil almindelige Form for Ægteskabs Indgaaelse. Da disse Bestræbelser ikke fra nogen Side have fundet